

Jeg mener, at princippet om ligestilling er rigtigt – uanset hvilken type finansielt institut der i øvrigt er tale om.

At være offentlig repræsentant indebærer, at man deltager i ledelsen af det pågældende institut. Herunder skal den offentlige repræsentant medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje. Den offentlige repræsentant må i den forbindelse være parat til at påtage sig *sin* del af ansvaret.

Den offentlige repræsentant er altid i udnævnelsskrivelsen blevet orienteret om, at der påhviler denne nøjagtig det samme ansvar og de samme rettigheder og pligter som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

I den håndbog, der blev udsendt i 1995 til alle offentlige repræsentanter, er indarbejdet et kapitel om bestyrelsesmedlemmers ansvar.

Tilsvarende gøres både ved udnævnelsen og ved genudnævnelser opmærksom på, at Indskydergarantifonden ikke dækker bestyrelsesmedlemmers indskud, pensionsopsparing m.v. Dette er en påmindelse om, at der også kan være risici forbundet med at være offentlig repræsentant.

Jeg mener derfor, at der gøres tilstrækkelig opmærksom på det ansvar, der følger med, når man udnævnes til offentlig repræsentant.

Der har ikke været en særlig debat om offentlige repræsentanters ansvar eller rettigheder, men Folketinget har senest i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 367 af 14. juni 1995 om en indskydergarantifond bekræftet, at bl.a. bestyrelsesmedlemmers indskud ikke dækkes af fonden.

Jeg kan i øvrigt henvise til drøftelserne omkring beslutningsforslag nr. B 13 om harmonisering af reglerne om bestyrelsesmedlemmers og direktørers med fleres ansvar, pligter og rettigheder i finansielle virksomheder. I beslutningsforslaget opfordres regeringen netop til at »fremsætte lovforslag, der sikrer, at pligter, rettigheder og ansvar samt forbud og straffebestemmelser er ens for bestyrelsesmedlemmer og direktører med flere i alle finansielle virksomheder«.

Jeg mener derfor, at der er tilstrækkelig klarhed over de offentlige bestyrelsesmedlemmers retsstilling.

På denne baggrund har jeg vanskeligt ved at se, at der vil komme sager, som vil afklare de principielle spørgsmål yderligere.

Spm. nr. S 1957

Til justitsministeren (12/4 96) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren drage omsorg for, at Direktoratet for Kriminalforsorgen opfylder de tilsagn vedrørende administrationen af forsorgens institutioner, som ministeren giver Folketingets Retsudvalg, senest et tilsagn om, at indsatte i åbne fængsler, herunder Horsørød Statsfængsel i Nordsjælland, ikke uden for udgangsperioder uden ledsagelse af fængselsfunktionærer må færdes på arealer, der er tilgængelige for offentligheden?«

Begrundelse

Ovennævnte tilsagn blev af ministeren givet på et samråd i Folketingets Retsudvalg tirsdag den 26. marts 1996 og vedrørte helt konkret fanger i det ovennævnte åbne fængsel, der hidtil uden ledsagelse af fængselsfunktionærer regelmæssigt har jogget i de skove, som omgiver institutionen og er åbne for offentligheden.

De pågældende fanger omfatter også grupper af særligt farlige indsatte, f.eks. rockere, der afsoner fængselsstraf i den pågældende institution.

Lederen af institutionen har angiveligt som begrundelse for at nægte at følge ministerens tilsagn hævdet, at det drejer sig om en kutyme, der har eksisteret i mange år forud for ikrafttrædelsen af de nugældende cirkulærer på området, ja, endog forud for etableringen af den nuværende kriminalforsorg.

Men lederen har tilsyneladende undladt at oplyse, at den angivelige kutyme stammer fra en periode, hvor de indsatte overvejende omfattede personer med mild kriminalitet og med korttidsstraffe.

Svar (25/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Indledningsvis kan jeg oplyse, at Direktoratet for Kriminalforsorgen naturligvis vil opfylde de tilsagn vedrørende administrationen af Kriminalforsorgens institutioner, som jeg måtte give Folketingets Retsudvalg. Gengivelsen af, hvad jeg har sagt til Retsudvalget, er imidlertid i dette tilfælde ikke korrekt.